

Якби людина взяла себе лише протягом одного дня на контроль проти гріха, що твориться в помислі, слові, вчинку, і при кожній заувазі його совістю ставила себе на коліна, то, певно, протягом дня мало уставала б з них. Та ми себе не контролюємо, і так звикаємо, уживаємося з гріхом, що він уже й гріхом нам не видається, а нормою життя. Але, давайте, не будемо зараз говорити про всю ту багатогамну полову, що насідає щоденно на наші серця, на наші родини, а поговоримо про гріх велетенського плану, від якого сіється тої полови-чортополоху уже не по днях, а по літах, по життю. Це – гріх пияцтва.

Коли людина кінчає життя самогубством, ми змерзаємо від жаху: який гріх! Так, самогубство - страшний і непростенний гріх. Але як ми близько дивимось і як недалеко бачимо. Гляньмо на своїх сусідів, близьких, рідних, котрі люблять випити; гляньмо, як маленькими краплинами з дня у день, з місяця в місяць окремі з них, а може і окремі з нас, убивають у собі життя. Який підступний диявол: як він непомітно з'їдає і висушує цим зіллям кров у людських жилах, як непомітно міняє він образ людський, не залишаючи і рисочки від попереднього, Божого.

Може настав час сказати окремим людям, які давно розмили і переступили межу людяності, що пияцтво - це не хвороба. Це не соціальне зло, за яке легко заховатися багатьом, а безвідповідальність за власне життя. Якби ж то тільки за власне! Якби ж то тільки вони одні страждали від своєї дурости! Може варто сказати таким людям прямо, що вони не хворі, вони - самогубці, вони - злочинці, і уже давно ходять поміж нами живими трупами, отруюючи життя рідним, життя суспільства. Може, варто так сказати, бо надто довго ми колисали п'яницю у колісках диспансерів, вважаючи їх хворими. Але від нашого співчуття мало з них ставали кращими, і часі страждань у їхніх сім'ях не переставали наповнюватись сльозам. І якби ці часі зі сльозами згодом не перетворювались у часі отрутною злобою і не ростили потенційних майбутніх злочинців суспільства, то можна би й далі люлюкати нам пияків і жаліти їх: ох, люди на хвора; ох, не має сили взяти себе в руки; ах він п'є, бо у нього в сім'ї негараздів...

А може, не жаліти п'яницю не по-Божому, може, це не по-людяному? Нехай кожен відповідь на це запитання своїм серцем. Не знаю, як можна жаліти і розуміти людину, яка сама себе не жаліє, не поважає і не бажає розуміти і жаліти рідних дітей, яка перетворила свідомо сама себе у вонюче болото. Навіть тварина,

АФІША

Пересопницькому Євангелію
450 років

ПРИЙДИ І ПОДЯКУЙ БОГОВІ

у програмі:
- духовий оркестр (Луцьк)
- молодіжні хори (Ківерці, Луганськ)
- молитва подяки
- молитва за Біблію, за хліб, за Україну

запрошуємо
13 листопада
о 15 год
РБК (Док)

ВІРНИМИ БУТЬ

*До закінчення літо прийшло –
Скоро осінь дихне холодами...
І хоч добре нам влітку було,
Ща воно розпроцається з нами.*

*Є початок усьому й кінець –
Цей закон добре знає з нас кожен.
Щах назначив Небесний Отець
І втікти ми від нього не зможем.*

*Бог рахунок веде наших літ,
Він бажає нам нагадати –
Щах як ми народилися в світ,
Щах й прийдеться його залишати.*

*Вік наш повністю в Божих руках –
Цьому ми повинні підкоритись,
А коли закінчимо свій шлях земний,
Перед Господом прийдеться з'явитись.*

*Бог покличе на праведний суд,
На який будем змушені стати,
І все те, що посіяли тут,
Шам прийдеться колись пожнати.*

*Дай нам Боже, про це пам'ятать,
До кінця - вірними быть,
Щах навчи наші дні рахувать,
Щоб нам серце розумне набути.*

**Тетяна САХОВСЬКА,
церква АСД, м. Ківерці.**

позбавлена розуму, почуття гідності, ніколи не падає так низько, не стає такою гидотною, як п'яниця.

Так, алкоголь - це отрута. Але яд буває і лікарством, якщо його вживати помірковано, з розумом. Тому і Книга Життя, і багато святих учили не змішувати вино - творіння Боже, з пияцтвом - творінням сатани. Все добре, коли все в міру. Пиймо, як казала одна мудра духовна подвижниця, але не зустрічаємось опісля під столом. А якщо не уміємо себе тримати в рамках і після "кубка вина" межі людяності не бачимо, то не пиймо взагалі. Подивімося на п'яного зі сторони. Це гідке чудовисько, схоже на людину. Особистості, гідності там уже давно нема - диявол усе зруйнував. Та ми ще назива-

ємо це хворобою, яку спочатку гідно і велично, а згодом, як мерзоту, даруємо самі собі. Не дивімося з посмішкою на уже zdeгpaдoвaнoгo алкоголіка, а подивімося на себе, сьогоднішнього, що ще гідно сідає за стіл з гідними друзями, але уже насолоджується одурманенним питвом. Як приємно посидіти, погомоніти: нема проблем, життя простіше, краса і сила у тілі ще п'янять не менш спиртного. ...

Не усміхайтесь з останнього! Бо завтра, якщо не скажете собі "ні" сьогодні, будете уже пити і не нап'єтесь, будете засинати у п'яному безумстві і прокидатися в смутку і сірості, будете знову тягнутися до стаканів...

Не усміхайтесь сьогодні гидливо, а скажіть самі собі «ні», аби завтра не опинилися на його місці, і гидливо не відвертали від вас лица люди.

Не усміхайтесь байдуже, а огородіть своє життя від поступового умертвіння.

З цього приводу апостол Павло дав нам строге правило. Зауважмо: не пораду, якою людина могла, а чи не могла б скористатися, а правило життя: *"Не спілкуйтеся з тими, хто, називаючись братом, залишається блудником, або ідолопоклонником, або мовним, або п'яницею..., з такими навіть і не їсти разом"*.

Подивімося на себе - називаємося християнами, але по чому впізнати, що ми істинні віруючі? Приходимо з церкви по великих святах, сідаємо за застелені столи і перше, що робимо - тягнемо руку до пляшки зі спиртним і... святкуємо. Згодом, через рік-третій, дивимосся на дітей своїх і починаємо "виховувати", що, мовляв, тобі ще рано до пляшки тягнутися. Але хіба ми їх цього не навчили своїм життям? Як за діла наші судитимуть нас, - так не словами, а життям своїм ми виховуємо сім'ю, дітей у ній, так життям своїм будуємо суспільство.

П'яниця - свідомий самогубець. Але поки він себе удавить - скільки душ погубить! Страшна і гидка п'яна людина. Святий Іоанн Златоустий про таких писав: *"П'яний не знає, що треба говорити і про що мовчати, але постійно відкритий рот його; п'яний не уміє розпорядитися багатством думок, не уміє одно приберегти, а інше стримати, але все тратить і викидає. Пияцтво - є добровільне безумство, добровільне нещастя, гідне сміху; хвороба, гідна посміховиська, самовільне біснування; воно гірше безумства. Біснуватого ми всі жаліємо, а від цього відвертаємося; тому співчуваємо, а на цього гніваємося. Чому? Тому, що у того хвороба від нещастя, а у цього від безпечності, від дурного настрою, думок. Але терпить п'яний те ж саме, що і біснуватий: так же крутиться, так же падає, так же трясеться на землі, випускаючи з рота піну, випльовує нечисту слюну і уста його наповнюються незносною зловонню. Така людина неприємна для друзів, смішна для ворогів, гидка для дружини - незносна для всіх... П'яний гірший від мертвого, той лежить без чуття і не робить ні добра, ні зла; а цей робить зло і, душу у своєму тілі зачинивши, як у домовину, носить мертве тіло... П'яниця не може увійти в Царство Небесне. То що може бути нещасніше п'яниці, який за крихітну насолоду позбавляється насолоди таким царством?"*

П'яниця Царства Божого не наслідує. І хай він не наслідує, бо царство для себе створив уже тут, на землі, у горілці і вині.

Але якщо цей "царственик" щоденними бісівськими вояжами потягне до свого раю ще й усю сім'ю, дітей, що тоді? Ось у цьому і вся трагедія. Саме на вершечку цього розуміння п'яницю уже перестаєш жаліти, як людину. Але, як злочинця (будемо казати бездуховного), треба ізолювати від сім'ї, від дітей, від суспільства.

Окремі отці Церкви, посилаючись на світлу благородну християнську мораль, радять таким людям, якщо вони обвінчані, запасатися терпінням і донести цей хрест до кінця, так як при шлюбі вони клялися на Євангелії любити один одного, і нести хрест один одного і в радості, і в нещасті до кінця життя. Такий високий гуманізм підходить, звичайно, для високих гуманних дружин, сильних духом. Але якщо вони не такі; якщо лукавий щораз при чергових бурях колише їхніми душами, то чи варто, спасаючи одну душу, уже осатанілу, погубити душі цілої сім'ї? Нехай кожен міркує, вважає, думає серцем.

Є, звичайно, різні п'яниці, різної степені деградації, але й є різні дружини, сім'ї, діти. Є такі, що самі своїм способом життя, поведінкою, нестриманістю, вульгарністю провокують чоловіка поринути у чарку. Тільки з Богом можна вибратися благополучно з цього багна, якщо хоч одному з подружжя дорога сім'я, діти, дорога честь роду.

Та як би важко не було, з яких би сторін не піддалили ми до вирішення цієї болючої драми, для духовних людей залишається один обов'язок і один шанс - це усердні молитви і усердні духовні діла по спасінню душі п'яниці. Так, п'яниця - самогубець, бо поступово день від дня убиває у собі життя. І важко сподіватися, що такий коліс прозріє, покається у гріхах, причаститься Святими Дарами і відійде до Господа. Такі, здебільшого, знаєте, як помирають. Тому рідним потрібно молитися за них. Потрібно, бо невідомлені гріхи самою людиною, не спалені за життя Святим Причастям, нікуди не діваються, а легко і непомітно лягають на долі дітей, онуків, правнуків. Ось чому треба

ГРІХ

молитися щиро, перепалюючи уже на вогні своєї душі гріхи того, хто залишив їх нам. Такий-то п'яниця.

Порядна людина, порядний батько залишає дітям своїм у спадок Світло і добре ім'я, добрі богоугодні діла, благородну науку жити на землі у совісті і честі, руки Божої триматися. Добро творити, подалі від пагубних місць і товариств триматися... Порядний батько залишає дітям і роду у спадок Промінь Божого Світла, по якому цілий рід може піднятися, у сфери світлих небес.

П'яниця залишає дітям і внукам тільки одну можливість, якщо вони не стануть кращими за батька, якщо не відмолять за нього гріхи - рівну і пряму дорогу до сатани.

У наш час чимало привабливих і заохочуючих зцілюючих центрів пропонують багатообіцяючі послуги кодування хворих алкоголізмом. Один-два сеанси - і людина здорова. Та загляньмо у духовну суть, у духовну природу цього лікування. Зло пияцтва, "виросщене у серці людини, ніде не дівається", якщо не відмолиш. Нерозкаєне, воно чорною хмарою висить над галузкою роду. Помер такий закований, і якщо діти чи рідні не відмолили його гріх, починає страждати алкоголізмом син або онук. Кожен гріх, якого би він роду не був, повинен бути спалений жертвами молитв, служб Божих, якщо ми хочемо перекрити перехід зла від роду до роду.

Очевидно, багато з нас тепер скаже, що немає за що такого батька любити, прощати і молитися за нього. Але Христос нам залишив науку прощати і молитися. І ми мусимо, аби не уподібнитись і не відпасти до Люцифера, слухатися Христової науки. Мусимо, якщо хочемо призупинити хід гріха по плічці роду. Мусимо, якщо хочемо бачити своїх дітей, онуків, правнуків у світлі і чистоті. Така правда - ми одне ціле на цій землі і відповідальні один за одного, хоч би як цієї істини не признавали.

А тепер подивіться у личко цієї дитини, - і будьте, як діти. Ця дівчинка, склавши побожно ручки, молиться Богу за татка. Вірніше, молиться ця дитинка устами Оксани Гук, яка написала до цієї ілюстрації віршовану молитву і прислала її мені, вірніше моїм читачам. То є воістину молитва серденька дитини:

*Стоїть на колінцях дівчатко мале,
Щиро Бога просить.
І свої благальні ручки
Угору підносить.
А цікаві оченята
Щось сказати хочуть.
І таку молитву дивну
Устоська шепочуть:
"Пошли, Боже, добрий розум
Татові моему,
Щоб поменше зла робив
У житті своєму.
Ти все можеш, любий Боже,
Як колись давно:
Із звичайної водички
Ти робив вино.
Просуши солоні слізки
На маминім личку,
А з горілки, що п'є татко,
Ти зроби водичку.
Пошли мені, милий Боже,
Брата як сестричку,
Бо моя журба й самотність
Увійшла в привичку.
Дай же, Боже, на роботі*

*Мамі працювати.
Ну а татові, звичайно,
Все не пропивати.
Щоби мир був в нашій хаті,
Радість панувала,
Щоб Твоя свята опіка
Нас не покидала".
Ось про що ті оченята
Сказати хотіли,
Ось про що в молитві дивній
Уста шепотіли...*

А любителям випити, повеселитися і вдома повоювати скажемо словами святих отців Церкви: "Не думай, що за своє безголів'я будеш один страждати. Ти відстраждаєш і за тих, хто терпить твоєї дурості; за тих, за чий рахунок паразитуєш. Ти уже тут, на землі, став для них і чистилищем, і пеклом, і усіма митарствами...". Думай і молись, поки не пізно.

Помолимося:
Отче мій, тяжко і гірко мені. Поможі мені, Боже. Убий тягу мою до спиртного. Дай мені сили убити у собі цю недугу, яка губить мене, з'їдає мене день за днем. Я відмовлюся від прокляття цього во ім 'я життя, во ім 'я себе, як людини. І ти, Господи, допоможи мені. Амінь.

Господи, Спасителю наш, зглянься мило-сердним Твоїм оком на одержимих недугою пияцтва (ім 'я). Ти відаєш про скорботу їхню від недуги цієї, знаєш про немічність природи і, бачиш силу великого і лукавого спокусника. Врозуми затьмарених розумом, вилікуй одержимих, утверди їх у поміркованості, скріпи у стриманості, і хай відродиться у них бажання спасти душу і долю свою.

Всесвятий Боніфатію, почуй мене, одержимого згуби пристрастю до алкоголю, до пияцтва.

О святителю Божий! Як за Твоєю молитвою примножилось вино для користі Церкви й на радість убогим, так нині блаженний, поменш його там, де воно приносить шкоду, визволи від пристрасті до нього (імена). Зціли їх від тяжкої недуги, скріпи їх, слабких, дай їм, немічним, міць і силу витримати у спокусах, що гублять їх. Поверни їх до здорового і тверезого життя, настав їх на дорогу праці.

Допомагай їм, угоднику Божий, Боніфатію. Амінь.

Як радять духовні отці, як життя підтверджує, людям, якими оволоділа пристрасть до алкоголю, велику поміч дають сорокаденні читання Акафиста на честь ікони Божої Матері "Неспиваєма Чаша", а також Акафист в честь святого мученика Боніфатія. Їх можна читати або самій людині, або рідному, близькому за одержимого пристрастю алкогольногою.

Не лінуйтеся, молись за чудотворної, повної зцілення і ліку ікони Матері Божої "Неспиваєма Чаша". Моліться і віруйте, що за вашими молитвами сили Світла небесного зійдуть вам на поміч.

"Неспиваєма Чаша" завжди у нашому краї була у великій пошані. Акафист до неї відправлявся і відправляється і дотепер у багатьох церквах Західної України на прохання віруючих.

"Неспиваєма Чаша" — дійсно неспита, бо Агнець її, наш Спаситель, споживаний нами, але ніколи не спожитий. А Мати Божа з підняти-ми вгору руками воздає Богу цю жертву — Свого Сина, що перейняв кров і плоть її пречистої крові, у пренебесний жертвник за спасіння світу. Вона, Пречиста Діва Марія, молиться за нас, грішних, закликає і нас молитися за визволення від низьких, згубних пристрастей, припадаючи

до невичерпного живого джерела "Неспитої Чаші" Христа.

* Багато п'яниць передчасно помирає – страшний суд буде на них. Їх судитимуть з самогубцями.

* Багато з тверезників зробилися п 'яницями через чарку для апетиту.

* Ви кажете, що вірите, а значить кари Божої боїтеся? Коли б віра ваша була сильна, то і думки були би чисті, і почуття святі, і діла благородні.

* Хто п 'є, швидко падає в пропасть гріховну і вмиць губить усі плоди своїх попередніх духовних надбань.

* Придбайте образ Богоматері "Неспиваєма Чаша " і моліться до неї чи за себе, чи за рідну людину. Матір Божа — наша Заступниця і Помічниця: хто уповав на Неї — нікого не залишила без справдженої надії.

* Зробіть самі внутрішній крок назустріч Богу — і Бог вас визволить від алкогольної пристрасті.

* Вірте Богу. Бо хто мало вірує, той мало одержує.

* Усе зло у нас — від недостатньої, а то й слабкої віри, що Бог дивиться на нас, що за все треба платити.

* Скажи своїй алкогольної пристрасті: "Я дала тобі владу над собою, сатано, я можу тебе і позбавити її". Прокиньте-ся до усвідомлення сили своєї, вона є у кожного з вас.

* Коли людина починає жити з Богом, усе починає міня-тися на добре: темнота — світлом, земне — небесним.

* Пияцтво — страшний і непростений гріх. З будь-якого найпостиднішого гріха можна устати і спастися. Падаший п'яниця не бачить уже ні гріха, ні Бога. Не падайте так, аби уже не могли устати — живіть з розумом. Але найбільше — живіть з Богом.

Калина БАТАМАНЮК.